Îți mulțumesc, dragul meu învățător!

PROFILURI

O INIMĂ MEREU TÎNĂRĂ

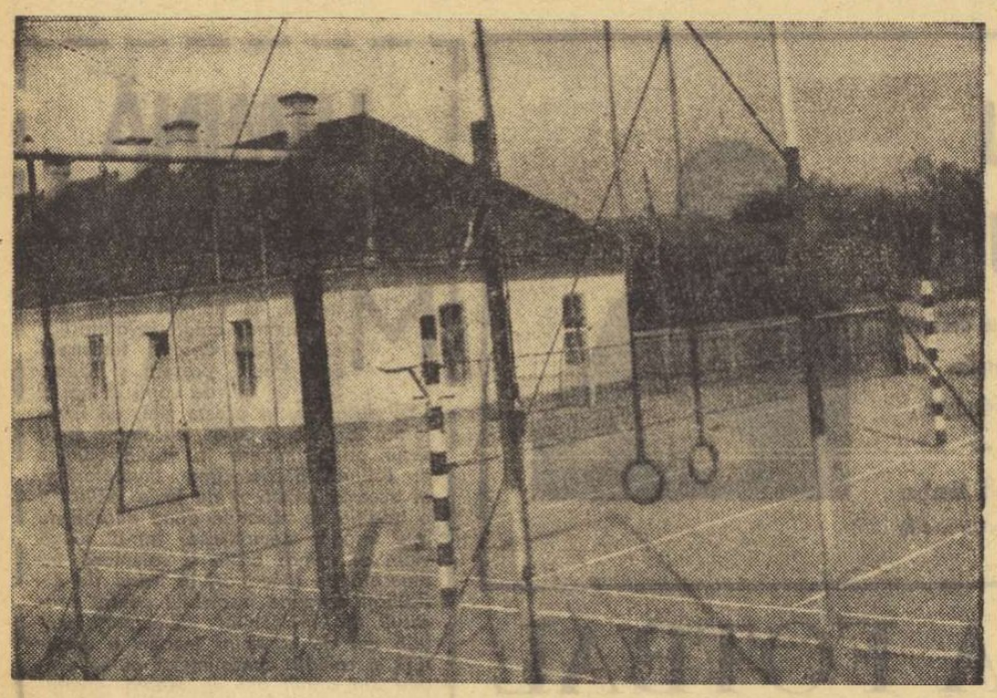

Curtea școlii din Micfalău — un veritabil complex sportiv.

CÎTE NU S-AR PUTEA SCRIE!...

Cine rostește numele învățătorului *Acațiu Feier* din Micfalău este tentat să-i asocieze prezența cu o pluritate de acțiuni menite să dezvolte gustul copiilor și al elevilor pentru cicloturism. Este și firesc. Din 1960 și pînă acum, inimosul dascăl din județul Covasna a călătorit pe bicicletă, împreună cu elevii săi, în țară sau peste hotare, aproape 20 000 de kilometri...

Acațiu Feier nu este, însă, numai un animator al cicloturismului. *„Prima dintre preocupările mele* — obișnuiește s-o spună, cu vorbă domoală, cu modestie — *se înscrie în cu totul altă sferă... Ca să atragi copiii în sport, trebuie să le oferi cît de cît condiții, adică terenuri, un spațiu corespunzător de joacă. Nu vreau să spun baze sportive, în sensul pretențios al cuvîntului. Totuși, noi am reușit așa ceva, fără investiții speciale, numai cu contribuția copiilor și a părinților Și, bineînțeles, cu înțelegerea Consiliului popular și a Cooperativei agricole de producție...“*

Venise la Micfălău, în 1959, după ce doi ani înainte fusese învățător într-un cătun din munții Bodoc, la Lisnău-Vale. Cu cei 12 elevi ai școlii din Lisnău, Acațiu Feier reușise să amenajeze, pe porțiuni mai puțin abrupte, o mică bază sportivă și să aducă cele două echipe — de oină și handbal — printre fruntașe pe județ. Ulterior cinci dintre cei 12 elevi ai școlii din Lisnău s-au mutat undeva, spre Sf. Gheorghe. Pentru cei 7 rămași în cătun era de ajuns un singur învățător.

Micfălăul a însemnat o încîntare pentru noul învățător. Case frumoase, oameni gospodari, mulți, foarte mulți copii, subliniez acest fapt, deoarece Acațiu Feier iubește foarte mult copiii. Pasiunea pentru sport, însă, lipsea aproape cu desăvîrșire. Curtea școlii, înclinată cu aproape 30 de grade, nu îngăduia nici un fel de amenajare sportivă. Era argumentul care dezarmase pe toată lumea. Nu însă și pe Acațiu Feier Cu spiritul său întreprinzător, cu uriașa-i putere de muncă și perseverență, noul învățător a găsit soluția de a transforma un spațiu impropriu într-o veritabilă bază sportivă, complexă.

A început cu operația de nivelare a curții. Asta a însemnat zeci de camioane de pietriș aduse de la cariera situată în marginea comunei. Apoi, drenaj, tasare. Și, după aceea, una cîte una, plantate armonios, terenurile de sport — pentru volei, baschet și

handbal, sectoare de atletism și gimnastică, spațiu pentru popice și tenis de masă. Acum, învățătorul din Micfalău țintește mai departe. Vrea să bitumineze terenurile, să extindă instalația electrică, să organizeze nocturne sportive.

Cît a durat întreagă această poveste? Cam trei ani de zile. Și cam tot pe-atît i-a fost necesar învățătorului să înfrîngă o mentalitate puțin propice sportului. Încă din anul numirii sale la Micfalău, el recomandase copiilor să-și confecționeze maiouri și chiloți. Le dăduse și un tipar anume.

— Ce poftește noul învățător? au ripostat ritos părinții. *Ce, nu se poate face sport și fără echipament?*

Învățătorul se angajase, de fapt, într-o luptă deloc ușoară. Cîștigase, e drept, cîțiva adepți, însă marea majoritate a comunei se afla de partea cealaltă. Acațiu Feier nu s-a dat bătut. A dovedit răbdare și stăruință. Și atunci cînd curtea școlii avea să arate așa cum v-am descris-o, asta s-a întîmplat în primăvară, s-a adresat copiilor:

— Mîine nu mai vine nimeni cu echipamentul de sport. Vom face orele de educație fizică în uniformă, ca acum trei ani...

Nici nu se încheiase bine ziua — cineva văzuse, prin ulucile gardului cum lucra învățătorul — și directorul școlii a și fost luat cu asalt de părinți:

— Bine, dar ce-nseamnă asta? Cum se poate să se lucreze la sport ÎN UNIFORMĂ, ÎN TINUTĂ DE STRADĂ?! COPIII TRANSPIRĂ, RĂCESC...

Bineînțeles a doua zi s-a revenit la maiou și chiloți. Dar învățătorul din Micfalău cîștigase bătălia...

Acațiu Feier nu s-a oprit aici. Paralel, la îndemnul tineretului, cu ajutorul acestuia, s-a apucat să schimbe înfățișarea „stadionului“ din comună — un fel de toloacă. Terenuri de volei, baschet și fotbal, pistă de 400 de metri cu patru culoare, tribună de pămînt cu o capacitate de 1 200 de locuri, o cabană-club prevăzută cu vestiare și biliard. Între ce a fost „stadionul“ și ce este astăzi...

Și-l mai roade un gînd pe învățătorul din Micfalău, do rește să amenajeze o mică bază sportivă și pentru preșcolari. A obținut spațiul necesar, oamenii sînt acum încălziți de o asemenea inițiativă. Restul...

Cîte nu s-ar putea scrie despre Acațiu Feier. Un roman întreg. Îl pregătește — — sîntem informați — scriitorul Pop Simion. Noi, deocamdată, ne vom opri aici...

Tiberiu STAMA

Acum vreo patru decenii se instala la catedra de educație fizică a noii școli din Cuțarida tînărul profesor VALENTIN ORĂȘANU. Coborînd din Ardeal, el venea aici pentru a susține ideea frumosului corporal, a necesității omului complet printre frații, surorile și mai ales copiii personajelor din „GROAPA“ lui Eugen Barbu. Avea de luptat, avea de doborît stînca uriașă a mentalității învechite cu privire la sport, avea de sădit în mintea și în inimile tineretului noul concept de educare a fiziculul prin mișcare. Și trebuia, în primul rînd, ca prin entuziasmul și elanul său să treacă peste lipsa totală a celor mai elementare condiții materiale.

Deci, cu migală a început totul de la zero. Adăugînd entuziasmului său explozia firească a tinereții elevilor, el a reușit să înființeze prima Asociație sportivă școlară din țară. Acesta a fost primul pas, nu scopul în sine, dar își crease un renume — renume ce avea să fie definitiv conturat în anii de după '32, prin numeroasele titluri de campioană pe care le va obține echipa sa de atletism și mai apoi prin cupe, plachete și diplome, de ordinul zecilor.

Rezultatele sportive obținute nu l-au îndepărtat de catedră. Dimpotrivă, înainte de a fi antrenor a rămas dascăl, grija pentru apropierea de „bobocii“ săi fiind o permanență a vieții. Elevii l-au iubit mult, i-au scos, ca la toți profesorii și porecle. I-au zis „Leul“ și „Cetățeanul“. Cetățeanul cu inimă de leu... În orice moment, a rămas același — la bine și la rău, atunci în anii grei ai războiului și apoi în cei ai reconstrucției. A rămas același și în anii noștri. El va deveni „proprietarul Mării Negre“ — cum îl numea un confrate — avînd în fiecare vară, sub directă supraveghere, organizarea vacanței mari a celor mici, pe plajele de la Constanța, Eforie, Năvodari.

Eminentul pedagog a fost — un timp — și profesorul... profesorilor de sport. El, profesorul de la „Vlaicu“ va mai preda și la alte licee, va fi președinte al Federației române de oină și al celei de gimnastică. Dar marele său edificiu, marea sa dragoste va rămîne școala în care a făcut primii pași. Și azi artistul-pedagog poate fi văzut acolo — printre colegii mai mici ai foștilor săi „ucenici“ — elevii de azi ai liceului.

Amintirea lecțiilor-model ale „leului“ de la Vlaicu — Valentin Orășanu, adevărate poeme ale mișcării — trece din generație în generație. Fiica pensionarilor de azi Orășanu (căci și soția sa a fost profesoară la același liceu), Rodica Orășanu, a preluat ștafeta părinților, predînd la Aurel Vlaicu limba engleză.

Geo RAEȚKI

AMINTIRI CU CAMOR...

Profesorul Camil Morțun se pregătește să sărbătorească o jumătate de veac de cînd inima sa este nemijlocit legată de inima stadionului, palpită, arde, exultă sau suferă loialaltă cu bătăile și tresăririle ei.

„Camor“ (un pseudonim care l-a consacrat, fără a încerca să se ascundă vreodată în spatele lui) semnează primele informații în „Ecoul sportiv“ la vîrsta pantalonilor scurți, minat de un demon lăuntric care l-a scos timpuriu din universul mirific, dar fictiv, al copilăriei și l-a adus în acela aspru, dar real, al vieții.

Adolescentul își împarte timpul cu o maturitate gravă între școală, gazetărie și sport, făcîndu-le pe toate bine, cu îndemînare. Este elev, reporter la „Gazeta sporturilor“, atlet-sprinter, printre colegii săi de pistă numărîndu-se în anii celui de-al 3-lea deceniu al secolului nostru, strălucitul polisportiv Virgil Ioan, Pompiliu Macovei, actualul președinte al Comitetului pentru cultură și artă, Octav Luchide, ceva mai vîrstnic, regretatul alergător Costin Hirjău.

Dar, atît condeiul cît și tronometrul vor rămîne preocupări subsidiare, drumul vieții lui fiind, în cele din urmă, consacrat carierei pedagogice.

— În 1929 — spune Camil Morțun — **am intrat în Institutul superior de educație fizică, pe care l-am absolvit în 1933. De atunci, timp de 35 de ani, am activat ca profesor, dintre care 20 la liceul Caragiale.**

Prin mîinile iscusite ale lui Camor au trecut nenumărate generații. Primii săi elevi sînt astăzi oameni cu părul cărunt. Dar toți îi poartă dascălului o recunoștință caldă pentru iscusința cu care a reușit să le insufle dragostea de mișcare, făcînd din ea o sete rămasă nepotolită toată viața.

Spuneți-ne, profesore, cîțiva dintre ucenicii cei mai destoinici pe care i-ați avut.

Camil Morțun face un vădit efort de memorie.

— Au fost foarte mulți! Să vă dau nume mai apropiate de zilele noastre. Handbaliștii Cornel Oțelea, Gheorghe Goran, Valentin Samungi, Mihai Marinescu, jucătorii de polo Gavril Blajec, Aurel Zahan, Mihai Zamfirescu, înotătoarea Măriuca Rotaru, trăgătorul Ion Olărăscu, astăzi un eminent arhitect, poetul Dimitrie Ivănceanu, care a fost foarte dotat pentru sport, și alții.

— Există o prejudecată, potrivit căreia performanța sportivă ar fi în conflict ireconciliabil cu învățătura. S-a socotit, de pildă, că premiantul clasei trebuie să fie neapărat un copil firav, iar campionul sportiv, corigent la două materii.

— O asemenea concepție a existat și, din păcate, mai există pe alocuri. Dar lunga mea practică profesorală o infirmă. Îmi amintesc, acum vreo 40 de ani, o serbare de sfîrșit de an la care directorul școlii emitea în cuvîntarea sa aceeași teorie. Spre surprinderea generală, însă, cînd a început împărțirea premiilor, cele mai multe au revenit elevilor sportivi. Ceea ce m-a determinat să scriu un cursiv în gazetă care avea să-mi provoace multe neajunsuri. Cred, continuă Camil Morțun, **că un rol hotărîtor îl joacă, din acest punct de vedere, profesorul de educație fizică, de gimnastică, cum i se spune curent. El poate și trebuie să trezească în copii dragostea pentru mișcare, pentru exercițiul fizic, pentru sport, făcînd ca aceasta să devină o deprindere de viață și nu un scop în viață.**

— Ce metode preconizați în realizarea acestui țel?

— Copiii, dar nu numai ei, ci și părinții, ceilalți colegi de catedră, trebuie convinși de frumusețea exercițiului fizic, de foloasele și necesitatea lui. Iar argumentul hotărîtor este, de bună seamă, exemplul personal.

Apoi, activitatea sportivă școlară trebuie organizată potrivit virstei și mentalității celor cărora li se adresează. Copilăria și adolescența sînt tulburate de nerăbdare, curiozitate, capricii. De toate acestea trebuie să țină seama dascălul de sport, concepînd o activitate tinerească, plăcută, atrăgătoare. Sufletul tînăr respinge tot ceea ce este plat, anost, plicticos. O oră de educație fizică ratată poate avea urmări grave în mentalitatea elevului.

Evident, în anii din urmă s-au înregistrat progrese considerabile. Au fost cîștigate cîteva bătălii importante, dar lupta este departe de a fi terminată.

La 61 de ani, Camor are nu numai fața tînără (și bronzată) dar și sufletul. Este efervescent, neastîmpărat, mereu grăbit, veșnic dornic să facă ceva. Activează în federațiile de rugby și atletism (al cărei președinte a fost odată), colaborează în presă, este corespondentul sportiv pentru România al publicațiilor franceze „Midi Olympique“ și „Dèpèche du Midi“ din Toulouse.

Îl întrebăm:

— Care este, după părerea dv., principala calitate necesară unui dascăl de sport?

— Aceea de a nu-și socoti niciodată încheiată misiunea!

Valeriu CHIOSE

OMAGIU ȘLEFUITORILOR...

În aria complexă a activităților sociale învățătorul reprezintă o figură centrală, el avînd mandatul întregii națiuni de a șlefui diamantele pe care aceasta i le pune la dispoziție: copiii. Am dorit ca, în semn de omagiu pentru stăruința cu care omul de la catedră călăuzește spre viitor pașii tinerelor vlăstare, să stăm de vorbă cu cîțiva dascăli de sport, ostași vrednici pe marele front al educației. Ne-a fost greu să facem alegerea pentru că pretutindeni am găsit oameni despre care merită să se scrie. Ne-am oprit doar la trei, dar prin ei vrem să înțelegem că am stat de vorbă, simbolic, cu toți, pentru că gîndurile lor frumoase sînt de fapt ale tuturor.

— Sînteți de 25 de ani la catedră. E mult, e puțin. Ce crede profesoara AURELIA STOICESCU?

— Nu vreau să mă gîndesc niciodată că a trecut un sfert de veac de activitate didactică. Nu vreau să știu că pînă a-mi încheia cariera au rămas mai puțini ani, decît am înapoi. Eu cred că e puțin; cînd ești cu adevărat îndrăgostită de meserie, fiecare an ți se pare prea scurt.

— În îndelungata dumneavoastră carieră, care a fost principiul călăuzitor?

— Sarcina principală a profesorului, și de aceasta nu este scutit nici cel de educație fizică, este cunoașterea copilului și educarea lui. Aceasta se face cu răbdare și blîndețe, dar și cu exigență. Bineînțeles, în funcție de conformația psihică a copilului. Principiu meu? Enunțat, el ar suna astfel: cunoști elevul educîndu-l și îl educi mai bine cunoscîndu-l.

— Fiecare dintre noi are întipărite în memorie figurile cele mai reprezentative dintre profesorii ce l-au călduzit în școală. Dumneavoastră la care țineți mai mult?

— Profesorul are multiple mijloace de a se impune în ochii copiilor, devenindu-le, cel mai adesea, un model nu numai pentru momentul respectiv, dar și un factor principal în alegerea profesiunii viitoare. Cred că numai exemplul oferit de profesoara Jenica Eithel, în primele clase, m-a determinat s-o urmez peste ani. Trebuie să-i mai amintesc pe Silvia Negreanu și Victor Tibacu, cărora le port o vie recunoștință.

— Ce ați recomanda unui coleg aflat la începutul carierei?

— Exigență față de sine, să citească foarte mult, să înlăture orice tendință de superficialitate. Dar, ceea ce cred că este mai important, să fie în permanență căutare a noului și să iubească copiii.

— O întrebare clasică: ce vă doriți?

— Ca anii rămași pînă la pensie să fie cît mai... lungi.

Ne-am despărțit de profesoara AURELIA STOICESCU de la Școala generală nr. 111, din Capitală cu regretul sincer că timpul a trecut prea repede.

★

După 15 ani de activitate în școală, profesorul ROMEO IONESCU, de la Liceul „Mihai Viteazu“ din București se simte ca la... început. Descifrăm în toată atitudinea sa o hotărîre de adolescent.

— Ce calități sînt necesare pentru a fi un bun profesor?

— Să fii îndrăgostit de meserie, să dovedești pasiune, să înțelegi copilul. Bineînțeles, fără a uita de obligațiile, să le spunem astfel, legate direct de stricta specialitate.

— Ce părere aveți despre... profesorul de educație fizică?

— Un om îndrăgostit de profesia lui o vede mai presus decît altele. Profesorul de educație fizică este omul căruia elevul i se destăinuie totdeauna. El știe din intimitățile copilului mai mult decît toți ceilalți și prin aceasta, contribuția lui la formarea caracterului elevului poate fi foarte importantă. Pasiunea pe care o ai o poți transmite, dar numai prin exemplu personal.

— Ce loc ocupă educația fizică în procesul instructiv-educativ?

— Față de ultimul loc în anii de demult (motivele determinante sînt îndeajuns de cunoscute), ea se ridică astăzi către unul fruntaș. Și tocmai datorită faptului că s-a înțeles bine rolul educației fizice în viața școlii și a societății, iar aportul profesorului la acest salt nu este de neglijat, ci, dimpotrivă, îl consider primordial.

— Cu ce gînduri vă duceți la tradiționala întîlnire organizată în cinstea dumneavoastră, a profesorilor?

— Cu satisfacția intimă că printre cei a căror muncă este apreciată sînt trecuți și profesorii de educație fizică.

★

Cartea de vizită a profesoarei ELA JECU, de la Liceul 10, Zoia Kosmodemianskaia, cuprinde pe lîngă numeroase succese în activitatea profesională și 17 ani de lucru cu copiii.

— Care a fost momentul cel mai emoționant din cariera dumneavoastră?

— Au fost mai multe. Dar cel care mă impresionează în mod deosebit este acela în care mă întîlnesc cu foștii mei elevi, cînd constați că „investiția“ făcută a dat roade.

— Există profesori buni și profesori răi?

— Nu! Există o singură categorie: profesorul! Însă, „omul sfințește locul“. Dar asta e cu totul altceva...

— Marele scriitor și cărturar Ion Slavici spune, în una din operele sale, că cu greu s-ar putea realiza ceva dacă din societate ar lipsi dascălul.

— Într-adevăr. Însă profesorul nu este suficient. Alături de el trebuie să fie, în primul rînd, elevul. Dar și aici intervenția dascălului este covîrșitoare. A ști să șlefuiești caracterul unui tînăr, este după mine, o artă.

★

Desigur, fiecare din conlocutorii noștri au spus mult mai multe lucruri. Am încercat să le reținem pe acelea care sînt caracteristice tuturor cadrelor didactice: pasiunea, competența, hotărîrea de a crește generația tînără a țării în așa fel încît ea să devină un pilon de nădejde al societății noastre.

Emanuel FANTANEANU

GIMNASTELE PROFESOAREI DE „ROMÂNĂ“...

...Este profesoară de limba română. Dar sportul o pasionează în aceeași măsură ca gramatica și literatura, iar cea mai bună dovadă în acest sens o constituie afirmația elevelor pe care le pregătește pentru competiții cu caracter republican. Mulți dintre bucureșteni au auzit despre ea anul trecut, cu ocazia unei demonstrații de gimnastică artistică și acrobatică ce a avut loc pe scena Sălii Palatului. Pentru juriu — care a acordat echipei marele premiu — a fost o adevărată încîntare de a fi asistat la o serie de exerciții impecabil executate.

AURELIA IOANIN — căci ea este profesoara de limba română — își trăiește existența într-un sat, de puțină lume cunoscut, Roșiori, în județul Mehedinți. Mai înainte de a fi cîștigat faza republicană, echipa de gimnastică din Roșiori a cucerit multe alte trofee: Cupa de campioană comunală, apoi Cupa de campioană județeană și interjudețeană, ultima competiție avînd loc la Craiova. Fetițele ei — 16 eleve de la școala generală din Roșiori — s-au îndrăgostit într-atît de gimnastică, încît își dedică aproape tot timpul lor liber acestui sport. Gingașele copile Stela Nicolae, Ancuța Georgescu, Ana Robu, Rodica Pușcă și altele nu vor uita multă vreme succesul de care s-a bucurat spectacolul pe care l-au oferit.

Peste 30 de zile o vom vedea din nou la București pe Aurelia Ioanin, împreună cu echipa de gimnastică pe care o pregătește. Scena Sălii Palatului le așteaptă ca pe niște oaspeți dragi, pe care nu i-a uitat, iar spectatorii Capitalei — sîntem siguri — nu-și vor drămui entuziasmul.

Măiestria și voința de fier a Aureliei Ioanin a găsit în sport, în gimnastică, remediul cel mai bun de a scăpa de urmările grave boli ce a contractat-o cînd era și ea copilă. Avea 14 ani. Un tetanos — boală deseori mortală — a ținut-o multă vreme la pat. După ce a ieșit din spital, s-a înscris la facultate. A absolvit „filologia“ la Iași. Revenită la Roșiori a continuat să facă gimnastică și să instruiască, în același timp, echipa școlii...

De Ziua învățătorului, să-i mulțumim Aureliei Ioanin pentru frumoasa pildă oferită copiilor și nouă, tuturor

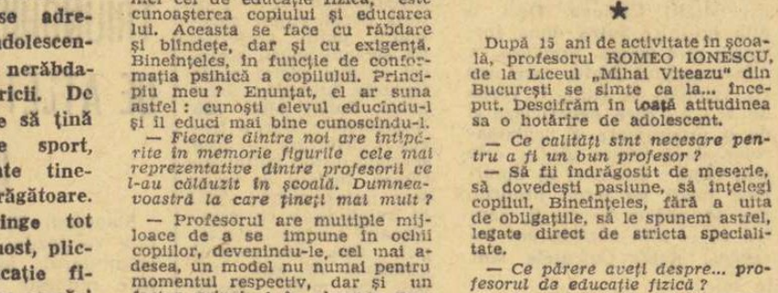

Fetele profesoarei Aurelia Ioanin într-un grațios exercițiu cu cercurile.

Ion GAVRILESCU

PADELE-PAGAE NICOARĂ...

Aș spune, la începutul acestor rînduri că într-o istorie a caiacului românesc numele gălățeanului Vasile Nicoară — mulți ani component de bază al echipei Steaua — ar trebui scris cu majuscule. Pentru că Nicoară a fost un mare performer (să ne reamintim doar cele trei titluri mondiale cucerite la Jajce, în 1963, sau cele patru medalii cîștigate la europenele de la Snagov, în 1965) și poate, mai ales, pentru că întotdeauna acest sportiv s-a dovedit un exemplu de modestie, de conștiinciozitate în pregătire. Este, din multe motive, întemeiată și afirmația că prin valoarea individuală a lui Nicoară s-a creat, la clubul Steaua, o echipă redutabilă care, multă vreme, a dominat unele probe din principalele competiții interne și internaționale. Mai mult, se poate aprecia că de numele și de activitatea acestui sportiv sînt legate direct multe din succesele de prestigiu ale caiacului din țara noastră.

Era, deci, firesc ca federația de specialitate să se preocupe cu grijă de un asemenea cadru de valoare, atunci cînd vîrsta l-a obligat pe maestrul emerit al sportului Vasile Nicoară să-și încheie activitatea competițională. Și astfel, propus și sprijinit de federație, multicampionul mondial și european devine — din vara anului trecut — antrenor la clubul ale cărui culori le reprezentase cu atîta cinste. Ultimele competiții ale anului 1969 îl găsesc pe Nicoară — spre bucuria tuturor, dar mai ales a tinerilor caiaciști de la Steaua — în mijlocul unor elemente talentate cărora el începe să le împărtășească fără rezerve bogata sa experiență și acea tehnică individuală cu care își dobîndise faima mondială.

Spre surprinderea generală, după numai cîteva luni proaspătul antrenor devine spectator (?!) al competițiilor de caiac din sezonul actual.

Nu știu ce aprecieri, ce criterii au hotărît neîntrebuințarea în continuare a acestui excelent practician și tehnician al caiacului nostru, dar cred că este o greșeală, avînd în vedere prieperea dovedită, chiar într-o perioadă foarte scurtă, ca și comportarea sa modestă, felul în care a știut să se apropie de sportivi, să-i învețe și să le insufle dragostea pentru practicarea caiacului.

Consider că lucrurile nu trebuie să rămînă așa. Locul lui Nicoară — un loc cîștigat, meritat, prin muncă și valoare — este în rîndul antrenorilor. Aș adăuga chiar că folosirea lui Nicoară se impune, că aceasta ar stimula și activitatea altor antrenori, dintre care unii ar avea de învățat de la fostul campion mondial și european.

Se impune, de aceea, ca federația de specialitate să găsească soluția necesară pentru ca Vasile Nicoară să nu mai rămînă în tribună — ci să-i fie create toate condițiile pentru a-și putea aduce contribuția la descoperirea și la pregătirea viitorilor campioni ai caiacului nostru.

Este necesar să se acționeze rapid și eficient, cu atît mai mult cu cît — se știe — dintr-un motiv sau altul, în ultimii ani, o serie de alți foști performeri, care și-au încheiat activitatea competițională, stau încă departe de munca și de preocupările actuale din sportul caiacului și canoei.

Și sînt atîtea de făcut...

Radu HUTAN

ȘI PENTRU ICHIM A FOST O SĂRBĂTOARE!...

Adresată în general elementelor mai modeste, reuniunea de duminică chiar dacă a îndeplinit exigența laturii spectaculare, prin prisma recordurilor înscrise de concurenți poate fi socotită că a redat rezultate lipsite de semnificație.

De pildă evoluția minjilor, deoarece aceasta contribuie cu o mare pondere la întocmirea unui program. În pofida unor aparențe care pînă la urmă s-au dovedit a fi înșelătoare, această generație de minji trotează într-un ritm de vals-boston; cu recorduri care nu aduc nici încredere și nici satisfacție. Poenița, Samur, Harbuz, Haitaș și Sanda ar fi singurele nume demne de reținut. Față de volumul minjilor însă, citarea acestor nume nu demonstrează nici un progres al selecției de la creșcătoriile naționale. Mai mult, fără iz de zootehniști, rămînem la credința fermă că restringerea volumului de reproducători nu poate duce decît la o plafonare a producției. Fără fantezie, în materie de încrucișări, nu va rezulta niciodată nimic bun!...

Din ansamblul rezultatelor de ieri socotim demn de relevat că antrenorul Costică Ichim a ieșit din nefireasca lui comportare de pînă acum și a cîștigat două curse. Se spune de obicei, că orice început e greu... În orice caz, Simion a fost foarte incisiv în final cu Băița și elementul acesta merită considerația respectivă.

Rezultatele tehnice: 1. Soprana (Gh. Tănase), Pandelaș, Mercur 45,9, 2. Băița (N. Simion), Meliță, Don 35,1, 3. Distins (S. Onache), Ibia, Ina 33,3, 4. Sabia (C. Ichim), Radar, Priza 38,1, 5. Mira (S. Teofil), Hornar, Nepotel 30,7, 6. Floricica (D. Iana), Cabina, Rigola 45,7, 7. Florid (I. Bănică), Fibula, Nicușor 31,4, 8. Huma (F. Pașcă), Fibius, Hanon 43,3.

Niddy DUMITRESCU